

Ngoại truyện: Nhất Tâm và Vũ Thiên.(2)

“ Mẹ ơi, người này là....”

Nhất Tâm đưa tiểu Hy đến trước mộ Gia Minh, mặc dù trước khi mất Gia Minh từng yêu cầu cô đừng để cho thằng bé biết đến sự tồn tại của anh. Nhưng mà...nói gì đi nữa Gia Minh cũng là cha của tiểu Hy, thằng bé có quyền được biết về cha ruột của nó.

“ Người này chính là ba con.”

“ Ba...giống như baba Vũ Thiên sao.”

“ Không phải, tiểu Hy người này chính là người đưa con đến thế giới này.”

“ Tiểu Hy, con qua đây chào ông ấy một tiếng đi.”

Thằng bé dè dặt đi đến mộ của Gia Minh.

“ Ba...baba con là tiểu Hy, con đang sống rất tốt, baba ở thiên đàng không cần lo cho con.”

“Gia Minh, trước kia anh từng hỏi em, kiếp sau em có thể dành cho anh không, em vẫn luôn chưa trả lời anh...Gia Minh...em...em xin lỗi...cho dù kiếp này hay kiếp sau em vẫn muốn ở bên anh ấy.”

“ Gia Minh, anh ở bên đó chúc phúc cho em được không.”

Nhất Tâm cô suy nghĩ kĩ rồi, cô muốn cùng Vũ Thiên bước tiếp, cô không muốn bỏ lỡ người đàn ông thương cô nhất trên đời này nữa.

“ Tiểu Hy chúng ta đi thôi...chúng ta đưa ba con về nhà thôi nào.”

Ngồi trên chuyến bay đến Mỹ, trong lòng Nhất Tâm không khỏi lo sợ lần này đi tới đây hoàn toàn dựa theo cảm tính của cô hết, cô không chắc Vũ Thiên có đang ở đây hay không nữa. Cô vừa đặt chân đến sân bay liền gọi cho anh, nhưng mà vẫn như mọi lần, đầu dây bên kia không có người bắt máy.

“ Tiểu Hy, con nghĩ xem nếu baba gặp chúng ta liệu baba có vui không.”

“ Đương nhiên rồi, chẳng phải baba từng nói con và mẹ là bảo bối của ba sao.”

“ Ừm.”

Cô dè dặt đi đến căn nhà lúc trước bọn họ từng ở. Để đến được đây cô đã phải hạ quyết tâm rất lớn.

“ Vũ Thiên, là em...Nhất Tâm đây...Vũ Thiên anh ở trong đó mà đúng không...”

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Có lẽ cô sai rồi...Vũ Thiên không có ở đây...cô đánh mất anh rồi....đánh mất người từng vì cô mà chống lại thế giới.

“ Mẹ, chúng ta trở về thôi.”

“ Tiểu Hy, chúng ta chờ một lát được không, có lẽ ba con ra ngoài chưa về thôi.”

“ Dạ.”

Hai mẹ con Nhất Tâm ngồi trước cửa nhà đợi đến hơn tám giờ tối vẫn không thấy anh đâu. Trời hôm nay trở lạnh, tiểu Hy nằm trong lòng cô run lên vì lạnh. Cô nhìn thẳng bé như vậy không nỡ đành phải bỏ cuộc. Có lẽ hai người đã định sẵn là có duyên mà không có phận. Anh có thể bên cô trong những ngày tháng tối tăm nhất của cuộc đời, nhưng không thể bên cô đến hết quãng đời còn lại.

“ Tiểu Hy, chúng ta về nhà thôi.”

Nhất Tâm vừa quay lưng tính rời đi, thì người cô đợi cả ngày nay lại quay trở về.

“ Nhất Tâm....”

“ Vũ Thiên.”

Cô chạy lại ôm chầm lấy anh khóc nức nở.

“ Vũ Thiên...em sai rồi....chúng ta bắt đầu lại được không...”

“ Nhất Tâm...buông anh ra chúng ta từ từ nói chuyện được không.”

“ Không được...em buông anh ra anh lại bỏ đi thì sao.”

“ Nhất Tâm, tiểu Hy vẫn còn ở đây.”

“ Không sao, con không thấy gì hết, ba mẹ cứ tiếp tục đi.”

Tiểu Hy rất biết điều quay mặt đi, để ba mẹ mình tiếp tục thể hiện tình cảm với nhau.

“ Vũ Thiên, tại sao anh bỏ đi mà không nói tiếng nào...tại sao đột nhiên lại cắt đứt liên lạc với em có biết em lo lắng không...”

Nhất Tâm vừa kể tội của anh vừa òa khóc nức nở.

“ Nhất Tâm, anh xin lỗi...anh không phải cố ý.”

Điện thoại của anh không cẩn thận bị hư, mấy hôm nay anh bận việc quá nên không có thời gian liên lạc với cô, vừa nãy anh đi lấy điện thoại mới phát hiện ra mấy ngày nay cô gọi cho anh rất nhiều cuộc, còn đang tính gọi lại thì thấy cô đã đứng trước cửa nhà rồi.

“ Vũ Thiên, chúng ta kết hôn đi.”

“ Nhất Tâm, em nói thật...”

“ Ừm.... Vũ Thiên, em yêu anh.”

Cô nhón chân hôn lên môi anh.

Qua bao nhiêu sóng gió, thật may vẫn có anh ở đây, ôm lấy em, che chở cho em.

“ Nhất Tâm, dậy đi.”

Vũ Thiên nhẹ nhàng hết mức có thể sợ làm tiểu Hy thức giấc.

“ Vũ Thiên, vẫn còn sớm mà.”

“ Nhất Tâm, anh dẫn em tới một nơi.”

Vũ Thiên lái xe đưa cô tới bãi biển, cũng may vừa kịp lúc mặt trời mọc, đúng lúc này anh quỳ xuống cầu hôn cô.

“ Nhất Tâm, chuyện cầu hôn này vẫn là anh chủ động thì hơn.”

“ Nhất Tâm, gả cho anh nha.”

Nhất Tâm quá khừ của em anh không thể nào thay đổi được, nhưng mà hiện tại, tương lai có anh bên em, anh nhất định sẽ không để em tổn thương thêm lần nào nữa. Bóng tối qua đi bình minh lại đến. Không bao giờ là quá muộn để bắt đầu lại cả. Nhất Tâm quãng đời còn lại giao phó cho anh được không.

“ Vũ Thiên, em đồng ý. Vũ Thiên cảm ơn anh vì đã luôn nắm chặt tay em.”

Vũ Thiên vừa nhận được cái gật đầu đồng ý của cô liền đưa cô đi đăng kí kết hôn.

Hai người họ kết hôn không một tấm ảnh cưới, không một hôn lễ chỉ có một chiếc nhẫn cưới, một tờ giấy chứng nhận. Nhưng đối với Nhất Tâm như vậy là đủ rồi...có thể gả cho người cô yêu thương nhất cô không còn điều gì phải hối tiếc cả.

Ông xã chúng ta cứ mãi hạnh phúc như vậy được không?

Bã xả anh mãi yêu em. Bà xã nắm chặt lấy tay anh, chúng ta cùng nhau cười, cùng nhau khóc, cùng nhau từ từ già đi.

Thế giới rộng lớn thật may vì gặp được anh.

End.